

FIKU I BARDHË DHE FIKU ZI

Na ishte njëherë një grua që kishte një djalë. Ata ishin shumë të varfër dhe s'kishin asgjë përveç frymës së tyre.

Një ditë djali i thotë nënës së tij:

- Nënë, shko dhe kërko dorën e vajzës së mbretit për mua!

- Ç'je duke thënë, mor bir? Ia pret e ëma. – Ne s'kemi asgjë dhe s'na njeh askush. E si mund të na japë mbreti vajzën e tij?

- E pra, ti do të shkosh për hatrin tim!

Shkoi e ëma deri te pallati i mbretit, por i erdhi turp, që të kërkojë dorën e vajzës së mbretit dhe ajo u kthye në shtëpi.

- Hë, nënë! Çfarë të tha mbreti? E pyeti me padurim i biri.

- More bir! Unë nuk munda t'i them askujt gjë për kërkesën tënde. – I përgjigjet e ëma.

- E mirë atëhere, unë po shkoj vetë. – Ia kthen djali.

Djali kishte një fyell që sapo i binte, e çonte ate atje, ku dëshironte ai. Djali shkoi te pallati i mbretit dhe e mori vesh, se ku ndodhej dhoma e vajzës së mbretit. Pastaj ai i ra fyellit dhe hyri nga dritarja menjëherë brënda në dhomën e vajzës së mbretit.

E bija e mbretit kur e pa u habit.

- Po ti! Si hyre? – E pyeti e bija e mbretit. – Këtu nuk mund të hyjë asnjë njeri pa dijeninë e babait.

-Eh! – Ia ktheu djali. – Une e kam të lehtë, që të shkoj, ku të dua vetë, sapo t'i bie këtij fyelli.

- Po pse ke ardhur? – E pyeti vajza.

- Kam ardhur që të të marr ty. – I thotë djali.

Vajzës së mbretit nuk i pëlqeu aspak kjo gjë dhe nisi ta gënjejë me fjalë, deri sa ia mori fyellin djalit. Sapo ajo ia mori fyellin, i ra ziles dhe në dhomën e saj hynë rojet menjëherë.

- Kapeni! – U thotë ajo. - Ma hiqni sysh që këtej!

Rojet e kapin dhe, pasi e rrahin mirë e mirë, e nxjerrin në mes të rrugës.

Djali u kthye në shtëpi, duke kaluar nëpër një pyll të dendur. Megjithëse ishte kulmi i dimrit, ai gjeti mu në mes të pyllit një dru fiku të mbushur plot me kokrra fiku të bardhë. Ai e këputi një kokërr dhe e futi në gojë. Fiku ju duk më i ëmbël se mjalti.

- Sa të mirë qënkam këta fiq tani në mes të dimrit! – Tha ai me vete.

Ai këputi dhe disa kokrra të tjera dhe vazhdoi rrugën për në shtëpi. Pa dalë akoma nga pylli, ai pa një dru tjetër fiku të mbushur me fiq të zinj. E këputi një kokërr fiku dhe e provoi. Në këtë çast i doli një bri mu në ballë.

- Obobo! – Thote ai. –Po ky bri ç'është?!

Ai hëngri një kokërr fiku të bardhë dhe bri i zhduket menjëherë.

- Sa e çuditshme kjo gjë! – Tha ai.

Ai mori me vete dhe disa kokrra nga fiku i zi. Pastaj u nis për në qytet. Ai ndaloi mu përpara pallatit të mbretit dhe nisi të thërrasë:

- Hajde fiq të njomë! Hajde, fiq të mirë këtu!

E dëgjo e bija e mbretit. Asaj i shkoi mendja për fiq dhe kërkoi t'i blinin nja dy kokrra fiq. Djali i shiti katër fiq të zinj dhe u largua që aty. Kur e bija e mbretit i hëngri të katër kokrrat e fikut, i dolën në ballë katër brirë.

Kur mbreti e pa të bijën kështu, i luajti mendja. Ai kishte vetëm këtë vajzë e cila tashmë u shëmtua kështu. Ai kërkoi mjek dhe gjithfarë barnash, por pa dobi. Sapo i prisnin brirët i dilnin menjëherë brirë të tjerë.

Pas një viti djali kaloi përsëri përpara pallatit të mbretit dhe thirri:

- Hajde fiq! Hajde fiq të mire! – Ai i kishte ruajtur disa kokrra fiku të bardhë dhe disa të zinj.

E dëgjo e bija e mbretit dhe përsëri kërkoi fiq. Djali i shiti vetëm një fik të bardhë. Sapo vajza e mbretit e hëngri fikun e bardhë iu hoq menjëherë një bri. Vajza ia tregoi menjëherë të atit këtë gjë. Mbreti nxori rojet për ta kërkuar djalin që ju kishte shitur fiqtë duke dhënë këtë urdhër: Kush ma shëron vajzën, do t'i ndërtoj kulla dhe pallate dhe do t'i jap vajzën time për grua.

Dalin rojet për të kërkuar djalin fukara dhe pas pak kohësh e gjejnë. Ata i thonë:

- Na shit disa fiq, sepse na ka çuar mbreti.

- Jo! – U pergjigjet djali. Po nuk shkova unë vetë te vajza e mbretit dhe të flasë vetëm për vetëm me të, unë nuk ju jap asnjë kokërr fiku.

Rojet kthehen dhe ia tregojnë mbretit atë që ju kishte thënë djali që shiste fiq. Dhe mbreti pergjigjet:

- Pse të mos hyjë ky djalë te vajza ime, kur gjithë njerëzit po shkojnë e po e shohin atë?

Atëhere rojet e thërrasin djalin dhe e fusin brenda në dhomën e vajzës së mbretit.

Kur ai ndodhet vetëm për vetëm me të, ai i jep vajzës së mbretit një kokërr fiku të zi.

Sapo ajo e hëngri fikun, i doli edhe një bri tjetër. Pastaj djali i jep një kokërr fiku të bardhë dhe vajzës i zhduket briri menjëherë.

- Unë mund të të shëroj. - I thotë djali. – A po më njuh, se kush jam? Unë jam ai djali, që të hyri në dhomë nga dritarja një vit më parë. Dhe tani pa më kthyer fyellin dhe pa më dhënë besën, se do te martohesh me mua, nuk do të të shëroj.

Bëri çbëri dhe vajza u detyrua që ti kthejë fyellin dhe t'i japë besën djalit. Atëhere djali i dha tri kokrra fiku të bardhë. Dhe ajo sapo i hëngri fiqtë, iu zhdukën nga koka të gjitha brirët.

Vajza u gëzua shumë. Po kështu u gëzua mbreti si dhe të gjithë të tjerët. Atëhere mbreti i ndërtoi djalit një pallat të bukur mu përballë pallatit të tij dhe i dha atij vajzën e vetme për grua. U bë një javë dasëm. Pas një jave djali i ra përsëri fyellit dhe menjëherë me të gjithë pallatin e tij shkoi në fshatin e tij për të jetuar së bashku me nënën e tij. Por e ëma i kishte vdekur. Ai jetoi me vajzën e mbretit si i pari i atij vendi.

Donika Omari

DIE WEISSE UND DIE SCHWARZE FEIGE

Es waren einmal eine alte Frau und ihr Sohn. Sie waren sehr arm und besaßen nichts als ihre Seele.

Eines Tages sagte der Sohn zu seiner Mutter: "Mach dich auf den Weg. Geh zum König und bitte ihn für mich um die Hand seiner Tochter."

"Was für Dummheiten sprichst du da, mein Sohn", antwortete die Mutter. "Wir sind arm und besitzen nichts, wie kann dir der König seine Tochter geben?"

"Bitte, Mutter, mach es für mich. Ich weiss, was ich tue!"

Die Mutter ging zum Schloss des Königs. Weil sie sich aber schämte, kehrte sie um, ohne die befohlenen Worte zu sagen.

Als sie wieder zu Hause war, fragte der Sohn: "Also, Mutter, was hat der König gesagt?"

"Ach, mein Sohn", antwortete die alte Frau, "ich konnte es nicht tun."

Daraufhin sagte der Sohn: "Gut, dann werde ich es selbst machen."

Der Junge besaß eine Schalmei¹, die ihn, wenn er darauf spielte, dorthin brachte, wohin er wollte. So war er schnell im Schloss des Königs. Er blies erneut auf seiner Schalmei und befand sich sogleich im Zimmer der Königstochter.

Als das Mädchen ihn erblickte, war sie sehr erstaunt: "He du!", rief sie. "Wie bist du hier hereingekommen, wo doch niemand ohne den Willen meines Vaters eintreten darf?"

"Aber, aber", sagte der Junge, "für mich ist es einfach, überall dort hinzugehen, wo ich hin will. Ich brauche nur auf meiner Schalmei zu spielen."

"Warum bist du denn hierher gekommen?", fragte das Mädchen.

"Ich bin hierher gekommen, um dich zu holen", antwortete der Junge.

Dem Mädchen gefiel das natürlich gar nicht. Weil sie ihm aber seine Schalmei abnehmen wollte, begann sie mit dem Jungen zu plaudern. Sobald sie die Schalmei in den Händen hatte, klingelte sie, und Soldaten traten in ihr Zimmer. "Nehmt ihn fest", befahl sie, "und führt ihn ab!" Die Soldaten nahmen den Jungen fest, verprügelten ihn tüchtig und warfen ihn auf die Strasse.

Er machte sich auf den Weg und kam in einen Wald. Es war tiefste Winterzeit. Dennoch fand er mitten im Wald einen Feigenbaum voller weisser Feigen. Weil er sehr hungrig war, pflückte er eine Feige und ass sie. Sie war süß wie Honig. "Wie gut diese Feigen schmecken", dachte er, "und das mitten im Winter!"

Er pflückte einige Früchte und ging weiter. Da traf er auf einen anderen Feigenbaum, voll mit schwarzen Früchten. Auch hier pflückte er eine Feige und ass sie. Da wuchs plötzlich ein Horn auf seiner Stirn. "Ach mein Gott! Was ist denn das?", rief er erschrocken. Als er daraufhin eine weisse Feige ass, verschwand das Horn plötzlich wieder. "Wie ist das möglich?", rief der Junge. "Das ist ein Wunder!"

¹ Die Schalmei ist ein typisches albanisches Blasinstrument

Er nahm ein paar schwarze Feigen, ging zurück zum Königsschloss und rief: "Frische Feigen! Frische gute Feigen!"

Die Tochter des Königs hörte ihn, bekam Lust auf Feigen und wollte einige kaufen. Der Junge verkaufte ihr vier schwarze Feigen und ging weg. Sie ass die vier Feigen und plötzlich wuchsen vier Hörner auf ihrer Stirn.

Der König war ausser sich, als er sah, wie hässlich seine einzige Tochter geworden war. Die besten Ärzte versuchte sie zu heilen, aber alles war umsonst: Denn jedes Mal, wenn die Ärzte die Hörner abschnitten, wuchsen sie sofort nach.

Nach einem Jahr kam der Junge erneut zum Schloss und rief: „Frische Feigen! Frische gute Feigen!“ Er hatte einige schwarze und einige weisse Feigen mitgebracht.

Die Tochter des Königs hörte ihn und wollte wieder Feigen essen. Diesmal verkaufte ihr der Junge eine weisse Feige. Als sie die Feige ass, verschwand plötzlich ein Horn von ihrer Stirn.

Als sie dem König das erzählte, wollte dieser den jungen Feigenverkäufer ausfindig machen. Er liess eine Anzeige aushängen, worauf stand: "Wer meine Tochter heilt, bekommt ein Schloss und die Hand meiner Tochter."

Gesandte des Königs versuchten den armen Jungen zu finden, und sie fanden ihn: "Verkauf uns ein paar Feigen!", sagten sie. "Der König hat uns geschickt."

"Nein!", antwortete der Junge. "Ich will selbst zur Tochter des Königs gehen und mit ihr sprechen. Nur dann soll sie die Feigen bekommen."

Die Gesandten kehrten zum König zurück und berichteten ihm, was der junge Feigenverkäufer gesagt hatte. Darauf sagte der König: "Er soll mit meiner Tochter sprechen."

Sie riefen den Jungen und führten ihn ins Zimmer der Königstochter. Als der Junge mit dem Mädchen allein war, gab er ihr eine schwarze Feige. Als sie diese ass, wuchs ein weiteres Horn auf ihrer Stirn. Dann gab er ihr eine weisse Feige, und das Horn verschwand.

"Ich kann dich heilen", sagte er zu ihr. "Erkennst du mich? Ich bin der Junge, der letztes Jahr in dein Zimmer kam. Wenn du mir meine Schalmei zurückgibst und mich heiratest, werde ich dich heilen."

Ob sie wollte oder nicht, sie musste ihm die Schalmei zurückgeben und versprechen, ihn zu heiraten. Danach gab ihr der Junge drei Feigen und die Hörner verschwanden von ihrer Stirn.

Das Mädchen war sehr glücklich, der König war sehr glücklich und alle Leute waren sehr glücklich. Der König liess ein schönes Schloss bauen, gerade gegenüber von seinem Schloss. Er gab dem Jungen seine Tochter zur Frau und veranstaltete ein grosses Fest. Nach einer Woche blies der Junge auf seiner Schalmei, und sie brachte ihn zusammen mit dem neuen Schloss und seiner Frau ins Dorf, wo er mit seiner Mutter gelebt hatte. Seine Mutter aber war gestorben. Dennoch blieb er mit seiner Frau dort, und sie lebten glücklich bis an ihr Ende.

Donika Omari